

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2. marca 2016 roku powódka (...) Spółka akcyjna z siedzibą w G. (zwana dalej spółką (...)) wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych T. D. i B. W. kwoty 2.572,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 1.320,28 zł od dnia 1. kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 921,39 zł od dnia 29. maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 330,62 zł od dnia 11. sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Wskazał, iż spełnił swoje świadczenie, na potwierdzenie czego wystawił faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwane (pozew, k. 3-4v.).

W dniu 24. marca 2016 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 1240/16, k. 30). Jego odpis został doręczony pozwanej T. D. w dniu 4. lipca 2016 r. (k. 47), a pozwanej B. W. w dniu 14. lipca 2016 r. (k. 46).

W dniu 18. lipca 2016 roku pozwane złożyły sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniosły o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zakwestionowała żądanie dochodzone pozwem zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwane podniosły, iż załączone do pozwu faktury VAT otrzymały dopiero wraz z odpisem pozwu, w dniu 4. lipca 2016 r. Jednocześnie wskazały, iż niezwłocznie po otrzymaniu tych dokumentów, dokonały za nie zapłaty (6. lipca 2016 r.). Strona pozwana wskazała, iż powyższa okoliczność była spowodowana tym, że powód wysłał przedmiotowe faktury VAT na nieprawidłowy (niezgodny z umową) adres pozwanych. Podniosła, iż powód wysłał faktury VAT na adres działalności gospodarczej strony pozwanej, która była likwidowana, o czym strona powodowa wiedziała. Jednocześnie zaznaczyła, że wcześniej nie występował problem z korespondencją, gdyż wymiana informacji następowała za pośrednictwem przedstawiciela powoda, zaś faktury VAT nie były wcześniej wystawiane przez powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 48-49v.).

W piśmie procesowym z dnia 6. marca 2017 roku powód oświadczył, iż w związku z dokonaniem przez pozwane w dniu 6. lipca 2016 r. zapłaty kwoty 2.572,29 zł, cofa pozew w zakresie kwoty 2.572,29 zł, podtrzymując żądanie pozwu w zakresie kwoty 226,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7. lipca 2016 r. do dnia zapłaty. Wskazał, iż dokonana przez pozwane wpłatę zaksięgował na poczet faktur VAT nr: (...) (1.320,28 zł), (...) (921,39 zł), (...) (103,83 zł) oraz na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie powyższych faktur VAT w kwocie 226,79 zł. W związku z powyższym pozostała do zapłaty kwota 226,79 zł tytułem nieuregulowanej części faktury VAT nr (...) (pismo procesowe powoda z dnia 6. marca 2017 roku, k. 78-79v.).

### **Sąd ustalił, co następuje:**

B. W. oraz T. D. prowadziły działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka cywilna D. T., W. B. przy ul. (...) w W.. Prowadziły sklep, w którym znajdowało się kilkanaście sztuk lodówek i zamrażarek (wydruki z systemu (...), k. 82-83, zeznania B. W., k. 92-93).

W dniu 11. września 2014 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w G. (Sprzedawca) zawarła z T. D. i B. W. (Odbiorca) umowę sprzedaży energii elektrycznej w obiekcie przy ul. (...) w W.. Do korespondencji T. D. wskazała następujący

adres: ul. (...) w W., natomiast B. W. wskazała ul. (...) w W.. Odbiorca był zobowiązany poinformować sprzedawcę o zmianie adresu korespondencyjnego, na który powinna zostać wysłana faktura oraz wszelka inna korespondencja, pod rygorem uznania za doręczoną pod znanym Sprzedawcy adresem tejże faktury i korespondencji (§4 ust. 5c). Strony umowy uzgodniły, że należności za sprzedaną energię elektryczną będą regulowane przez Odbiorcę w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty wystawienia faktury VAT lub udostępnienia jej w formie elektronicznej (§3 ust. 1). Sprzedawca zastrzegł w umowie, że w razie powstania zaległości w płatnościach, będzie mógł zarachować dokonane przez Odbiorcę wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności na poczet odsetek od faktur uregulowanych z opóźnieniem, kosztów wysłanych wezwań do zapłaty, a następnie na poczet najdawniej wymagalnego długu (§3 ust. 3). Umowa została zawarta na czas określony, do dnia 31. grudnia 2017 r. W §5 ust. 4 umowy strony uzgodniły, że okres wypowiedzenia będzie wynosił sześć miesięcy, licząc od dnia doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu ze skutkiem rozwiązującym na koniec roku kalendarzowego (okoliczności bezsporne, umowa, k. 16-19, załącznik, k. 20).

Pismem z dnia 27. listopada 2014 r. T. D. i B. W. wypowiedziały umowę sprzedaży energii elektrycznej z dnia 11. września 2014 r., ze skutkiem na dzień 28. lutego 2015 r., w związku z utratą tytułu prawnego do obiektu przy ul. (...) w W. (wypowiedzenie umowy, k. 80-81).

Oryginał podpisanej umowy B. W. otrzymała po likwidacji sklepu przy ul. (...) w W. na adres domowy, wskazany w umowie (zeznania B. W., k. 92-93).

W związku z wykonaniem powyższej umowy, spółka (...) wystawiła na rachunek Odbiorcy, następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 16. marca 2015 r. na kwotę 1.320,28 zł brutto, tytułem sprzedaży energii elektrycznej za okres od dnia 1. listopada 2014 r. do 31. grudnia 2014 r., z terminem płatności do dnia 30. marca 2015 r.,
- nr (...) z dnia 14. maja 2015 r. na kwotę 921,39 zł brutto, tytułem sprzedaży energii elektrycznej za okres od dnia 1. stycznia 2015 r. do 15. lutego 2015 r., z terminem płatności do dnia 28. maja 2015 r.,
- (...) z dnia 27. lipca 2015 r. na kwotę 330,62 zł brutto, tytułem sprzedaży energii elektrycznej za okres od dnia 16. lutego 2015 r. do 28. lutego 2015 r., z terminem płatności do dnia 10. sierpnia 2015 r.

(faktury VAT, k. 21-23).

W powyższych fakturach VAT wskazano jako adres Odbiorcy: ul. (...) w W. (faktury VAT, k. 21-23).

Pismem z dnia 17. sierpnia 2015 r. spółka (...) wezwała Odbiorcę do zapłaty kwoty 2.572,29 zł wraz z odsetkami tytułem nieuregulowanych faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 24).

Powyższe wezwanie zostało wysłane na adres: ul. (...) w W.. Przesyłka nie została doręczona T. D. i B. W.. Przesyłka została zwrócona nadawcy z adnotacją doręczyciela: „wyprowadził się” (kserokopia przesyłki, k. 25-26).

Od momentu podpisania umowy do czasu likwidacji sklepu, T. D. i B. W. nie otrzymały od spółki (...) żadnej faktury VAT. Po interwencji u przedstawiciela Sprzedawcy, otrzymały informację, że wszystko jest załatwione i faktury zostaną dostarczone na adresy domowe, wskazane w umowie. Powyższe dokumenty T. D. oraz B. W. otrzymały w dniu 4. lipca 2016 r. przesyłką sądową wraz z odpisem pozwu i odpisem nakazu zapłaty (zeznania B. W., k. 92-93).

W dniu 6. lipca 2016 r. T. D. i B. W. dokonały na rzecz spółki (...) zapłaty kwoty 2.572,29 zł, tytułem faktur VAT nr (...) (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 54).

Powyższa kwota została zarachowana przez spółkę (...) na poczet faktur VAT nr: (...), (...) oraz części faktury VAT nr (...) (103,83 zł), a także na poczet odsetek ustawowych w wysokości 226,79 zł, za nieterminową zapłatę (okoliczności bezsporne).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów załączonych przez strony do pozwu, sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz dalszych pism

procesowych. Powołane przez strony odpisy dokumentów nie były kwestionowane w toku postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania pozwanej B. W.. Oceniając wiarygodność dowodu z zeznań pozwanej B. W. Sąd miał na uwadze łączącą strony relację. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwana B. W. jest osobiście zainteresowana rozstrzygnięciem sprawy na korzyść strony pozwanej. Zeznaniami tym Sąd jednakże dał wiarę w całości, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na podstawie zeznań pozwanej B. W. ustalono, że pozwane nie były w stanie samodzielnie wyliczyć ilości zużywanej przez ich sklep energii elektrycznej, jak również kosztu jej zużycia. Ponadto na podstawie tych zeznań ustalono, że pozwane, podejmowały działania mające na celu wykonanie umowy zgodnie z jej treścią. Pozwana zeznała, iż przez cały okres trwania umowy, pozwane pozostawały w stałym kontakcie z przedstawicielem handlowym powoda, który zapewniał je, iż po wystawieniu faktur VAT zostaną one doręczone pozwanym na ich adresy zamieszkania wskazane w treści umowy.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania merytoryczne należy poprzedzić ustaleniem ostatecznego zakresu dochodzonego roszczenia, którego rozmiar wynika ze złożonego przez powoda oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu. Powód w piśmie z dnia 9. marca 2017 roku cofnął powództwo o kwotę 2.572,29 zł, podtrzymując żądanie pozwu w zakresie kwoty 226,79 zł.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 3 powołanego wyżej przepisu, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Złożone przez powoda oświadczenie o częściowym cofnięciu pozwu było spowodowane spełnieniem przez stronę pozwaną świadczenia, w rozmiarze odpowiadającym kwocie głównej, w toku postępowania. W ocenie Sądu zatem, dokonane w niniejszej sprawie cofnięcie pozwu w zakresie dochodzonego w sprawie roszczenia, nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem, ani z zasadami współżycia społecznego. W konsekwencji dokonana przez powoda czynność dyspozytywna wywołała zamierzony przez niego skutek prawny.

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w części przewyższającej kwotę 226,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7. lipca 2016 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie rozstrzygał sprawę co do meritum.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z zawartej z pozwaną umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenia usług jej dystrybucji. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10. kwietnia 1997 r. prawo energetyczne (Dz. U. 2017 poz. 220 tj.) dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. W niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie znajdują zatem przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przechodząc do oceny żądania należy wskazać, iż w rozpatrywanej sprawie bezspornym był fakt zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy stronami. Strona pozwana nie kwestionowała też wykonywania umowy przez

powoda do czasu jej rozwiązania. Strona pozwana zakwestionowała natomiast żądanie pozwu co do zasady, z uwagi na brak wymagalności dochodzonego przez powoda roszczenia.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei opóźnienie definiuje art. 476 k.c., zgodnie z którym dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dodatkowo można tu przywołać art. 455 k.c., zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W niniejszej sprawie wprawdzie, prima facie, na podstawie literalnego brzmienia §3 umowy łączonej strony, można wywieść wniosek, że termin do spełnienia świadczenia wzajemnego z umowy sprzedaży – zapłaty ceny, każdorazowo upływa po upływie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT lub udostępnienia jej w formie elektronicznej. Jednakże, w ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, należy uznać, że termin 14-dniowy obowiązuje tylko w przypadku, gdy faktura VAT faktycznie została doręczona podmiotowi zobowiązanemu do zapłaty, w terminie umożliwiającym zapłatę ceny w ciągu tych 14 dni od daty jej wystawienia. Jest to o tyle istotne, że zawarta przez strony umowa sprzedaży energii elektrycznej odwołuje się w swej treści do dokumentów, które nie zostały przedstawione przez stronę powodową, tj. regulaminu oraz cennika. Dokumentów tych Sąd nie mógł poddać analizie, gdyż nie zostały one przedstawione przez powoda wraz z pozwem. W ocenie Sądu wysokość dochodzonych przez powoda, z tytułu sprzedaży energii elektrycznej kwot, nie jest możliwa do obliczenia przez osoby tą energię kupujące, w tym przypadku przez pozwane. Jak wynika z zeznań pozwanej – B. W., w sklepie pozwanych znajdowało się kilkanaście sztuk lodówek i zamrażarek, których ilość podczas likwidacji sklepu, uległa zmniejszeniu. Pozwane zatem nie były w stanie samodzielnie wyliczyć ilości i kosztów zużytej energii. W przypadku umowy sprzedaży energii nie ma możliwości określenia przez stronę zobowiązaną wysokości należnego drugiej stronie świadczenia, tak jak ma to miejsce w przypadku umów, gdzie wynagrodzenie wierzyciela ma charakter abonamentowy. W związku z brakiem możliwości samodzielnego wyliczenia ceny zakupionej energii elektrycznej, pozwane, celem wykonania zawartej umowy, dążyły do ustalenia wysokości zobowiązania z tego tytułu, zwracając się kilkakrotnie do przedstawiciela handlowego powoda z prośbą o przedstawienie tych faktur, gdyż żadnych nie otrzymały. Przedstawiciel handlowy powoda zapewniał natomiast pozwane o doręczeniu faktur VAT, po ich wystawieniu, na adresy zamieszkania pozwanych, wskazane w umowie. Nie można zatem uznać, że pozwane nie zachowały należytej staranności w wykonaniu umowy, gdyż podejmowały one działania celem wykonania umowy zgodnie z jej postanowieniami.

Pozwane w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczyły, aby powód doręczył im skutecznie faktury VAT będące przedmiotem sporu. Skutkiem dokonania zaprzeczenia przez stronę pozwaną, jest to, iż twierdzenia powoda stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. Zgodnie z jego treścią, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powyższego wynika więc, iż to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających zasadność jego roszczenia. W świetle zaś art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli natomiast materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18. stycznia 2012 r., I ACa 1320/11).

W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, to powód winien wykazać okoliczności faktyczne decydujące o spełnieniu przesłanek materialnoprawnych dochodzonego przez niego żądania, w tym wypadku, że po jego stronie powstało określone roszczenie, które nie zostało spełnione przez stronę pozwaną. Przede wszystkim powód winien wykazać, że pozwane otrzymały wystawione przez niego faktury

VAT, a co za tym idzie, że powstał obowiązek spełnienia świadczenia ekwiwalentnego w postaci zapłaty ceny. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód z przedmiotowego obowiązku się nie wywiązał. Strona powodowa, w toku postępowania, podtrzymywała stanowisko, iż przedmiotowe faktury VAT zostały prawidłowo doręczone pozwanym, gdyż zostały one wysłane na adres wskazany w umowie.

W tym miejscu wymaga odnieść się do zarzutu powoda dotyczącego przewidzianego w umowie reżimu w postaci negatywnych konsekwencji niedopełnienia obowiązku informacyjnego względem strony powodowej. Zgodnie z §4 ust. 5c zawartej umowy, pozwane miały obowiązek pisemnego poinformowania powoda o zmianie adresu korespondencyjnego, na który powinna być wysłana faktura oraz wszelka inna korespondencja, pod rygorem uznania za doręczoną pod znanym powodowi adresem tejże faktury i korespondencji. Podkreślenia jednak wymaga, że w niniejszym przypadku, rygor ten nie mógł znaleźć zastosowania. Jak wynika z treści łączącej strony umowy, pozwane wskazały jako adresy korespondencyjne, adresy zamieszkania, tj. pozwana T. D. wskazała: ul. (...) w W., natomiast pozwana B. W. wskazała: ul. (...) w W.. Powód natomiast kierował korespondencję zawierającą faktury VAT do pozwanych na adres prowadzonej przez nie działalności gospodarczej. Tymczasem adres przy ul. (...) w W. był wyłącznie miejscem dostarczania energii elektrycznej na podstawie zawartej umowy. Został on określony w załączniku nr 1 do umowy. W żadnym miejscu tego załącznika nie znajduje się natomiast informacja, aby adres ten był tożsamy z adresem korespondencyjnym pozwanych. Adres ten pojawia się także pod podpisami stron złożonych na umowie, na pieczęcie firmowej działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwane. Skoro jednak pieczęć ta, zawierająca adres działalności gospodarczej pozwanych prowadzonej w ramach spółki cywilnej, znajduje się pod podpisami, to nie można uznać, aby stanowiła ona element treści czynności prawnej. Ponadto, jak już wskazano, adresy korespondencyjne pozwanych zostały wyraźnie wskazane w nagłówku zawartej umowy sprzedaży energii elektrycznej. Tym samym to pod te adresy strona powodowa winna kierować faktury VAT oraz inną korespondencję do pozwanych. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód także zdawał sobie sprawę z tego jakie są prawidłowe adresy korespondencyjne pozwanych. Jak wynika z zeznań pozwanej B. W., powód przesłał podpisany oryginał umowy na adres zamieszkania pozwanej, wskazany w treści umowy. Jeżeli strona powodowa zorientowała się później, iż adres, na który była kierowana wcześniejsza korespondencja był nieprawidłowy, winna podjąć działania celem doręczenia pozwanym także zaległej korespondencji, w szczególności złożonych do akt sprawy faktur VAT. W niniejszej sprawie, poza sporem pozostaje fakt, iż taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym, wobec braku możliwości ustalenia wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za sprzedaną energię elektryczną, za podstawę ustalenia tej kwoty uznać należy wystawioną przez stronę powodową i doręczoną pozwanym fakturę VAT. Strona powodowa wystawiła pozwanym faktury VAT, jednakże nie wykazała, że zostały one skutecznie doręczone stronie pozwanej, a co za tym idzie nie rozpoczął biegu termin do zapłaty wynikającej z nich należności. Termin zapłaty za użytą przez pozwane energię elektryczną, określony w fakturach VAT, nie może być wcześniejszy niż termin faktycznego otrzymania faktury. Termin zapłaty musi być bowiem możliwy do dotrzymania. Jeśli dłużnik otrzymał fakturę już po upływie terminu wyznaczonego w jej treści, to nie można uznać, że pozostawał z zwole z uregulowaniem należności, w szczególności jeżeli należność uregułuje niezwłocznie po otrzymaniu takiej faktury. W tym miejscu wskazać należy, że sposób postępowania pozwanych w niniejszym procesie nie pozostawia wątpliwości co do tego, że gdyby pozwane otrzymały faktury na właściwe adresy korespondencyjne, wskazane w umowie, dokonałyby zapłaty przed upływem terminu płatności. Pozwane bowiem tak postąpiły w momencie, gdy Sąd doręczył im odpisy faktur, stanowiących załącznik do pozwu wraz z odpisem pozwu i odpisem nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, powództwo jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że w momencie wytoczenia powództwa przez powoda, pozwane nie pozostawały w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Tym samym nie można uznać, że dały stronie powodowej podstawy do poszukiwania przez nią ochrony swoich praw na drodze postępowania sądowego. W ocenie Sądu powód, w pierwszej kolejności, winien podjąć próbę prawidłowego doręczenia pozwanym faktur VAT, czego jednakże nie uczynił.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał powoda za przegrywającego postępowania w sprawie, zarówno w zakresie, w jakim powód cofnął pozew, jak i w zakresie w jakim powództwo zostało oddalone.

Wobec powyższego Sąd, na mocy art. 98 k.p.c., zasądził od powoda na rzecz pozwanych zwrot kosztów procesu. Na koszty procesu po stronie pozwanych składały się: 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanych zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz 34,00 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentów pełnomocnictwa.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.